

Deuze keer...

Donderdag 10 febrewaori nae aflôop van de leejevergaodering praot 'k nog effe nae met 'n ouwe bekende. "Goh joh, 'k heb ie gemist bij d'n Engelandraais!" "Nee, dà gong nie deuze keer ... M'n moeder is opgenome in 'n verpleeghuis in Bove-Haarefeld. 'k Kon 't 'r nie op waoge heur allêen te laete," kree 'k as antwoord. Ja, dan mot jie wel effe slikke. Ik ken de perbleme van mor aals te dichbij. M'n moeder, 94 jaer, weun alweer vier jaer in

Waerthove. M'n vrouw en ik bezoeke heur regelmaotig. Elleke keer is ze aareg dankbaor voor 'n bezoeksie. Hoe dikkels heb 'k heur al nie hore zegge dà ze toch zôê 'n fijn middagchie gehad had as 'k heur trugbroch naer de huiskaomer. Aalles bij mekaor het 't bezoek dan mor 'n uurtie geduurd, mor toch...

Nog net ...

"Nee, dà gong deuze keer nie!" Nie mee met de raais van d'n Historische Verêeniging naer Canterbury. Weer klinke de woorde me in de ore. 'k Hak ok met dà bijltjie. Gelukkig kanne me nog wel is op stap met de caravan, mor 't raaisdoel is de leste jaere dichter bij huis as in vroeger tije. Je weet mor nooit, en dan wil ie nie te wijd van huis zijn. Zêeland of Limburreg, dà gao nog net. Dat is in geval van nôôd nog aan te rije. De waaremere lande aan de Middellanse Zêe laete we mor links legge ...

Hêel fijn!

Vàmiddag was m'n moeder bij ons thuis. Eêst hè 'k d'r zussie opgehaold. Die weunt in de Lange Wei in Bove-Haarefeld. Saome met heur naer Waerthove en effe laeter hè 'k 187 jaer in d'n oto. Rollaotor achterin, effe de leste nieuwchies uitwissele en karre mor. Thuis aalle zaaile bijzette om aalles en iederêen op 'n vaailige manier naer binnene te loodse en dan zitte ze aallebaai naest mekaor op de bank. De monde staon bekant d'n hêelen middag nie stil. We motte wel-is wat herhaole, de ore zijn nie meer aals te best. Geef niks, zellef hebbe ze 't ok nogaal is over dezelfde dinger. Hoort toch bij die leeftijd! Ze zegge nie veul te ete, mor de koeksies, seklaotjies en boteramme mè spiegelaaiere gaon d'r smaokelijk in. "Nee" zegge is t'r nie bij! 't Beste in vurrem zijn ze as ze ouwe herinneringe ophaole. Hêele families trekke mè naom en toenaom verbij. 't Minder verbije verleeje is wat minder blijve kleve. Mag 't as ie nog van 't begin van

d'n vorigen êeuw ben? Ja, toch! Deuze keer hebbe we 'n paor ouwe mense weer 'n paor fijne uurties bezurregd. "Een hêel fijn middagchie!" klink nog nae in m'n ore ...

Besjaon